

евичъ. Каквото ще да бжде, това ще и да бжде. Богъ нѣма да ни остави!

Попадията си отиде. Успокоенъ отчасти, азъ си отидохъ въ стаята. Като минувахъ покрай тѣржището, азъ видѣхъ нѣколко башкирци, които са вѣртѣха около бѣсилницата и събуваха ботушете отъ краката на обѣсениите. Съ голѣмъ трудъ азъ удържахъ отвращението си, защото осѣщахъ, че моята защита ще да бжде безполезна. Вътре изъ крѣпостъта разбойниците са бѣха разтичале и обираха офицерските къщи. На вредъ са чуваха виковете на пиените бунтовници. Азъ си отидохъ у дома. Савеличъ ма срѣшна на прагътъ.

— Хвала богу! извика той, като ма видѣ. — Азъ мислѣхъ, че злодѣйците сѣ та хванале изцово. Е, господарю Петаръ Андрѣевичъ! вѣрвашъ ли? Сичко ни разграбиха главорѣзите: дрѣхите, рпзите, нѣщата, покѣшнината — нищо не оставиха. По това е нищо! Хвала богу, че та пуснаха живъ! А позна ли ти, мой господарю, войводата?

— Не, не го познахъ. А кой е той?

— Какъ, господарю? Нема ти заборава онзи пиеницъ, който та издѣга и зема ти заешкото кожухче въ ханътъ? Заешкото кожухче не бѣше още никакъ носено; а той, проклѣтникътъ, го распра, като го навлачаше на себѣ си.

Азъ обезумѣхъ. Наистина Пугачовъ приличаше твърде много на нашиятъ водачъ. Азъ са увѣрихъ, че Пугачовъ и водачътъ бѣха едно и сѣщо лице, и тогава разбрахъ причината, по която той ми опрости животътъ. Азъ не можахъ да са не почуда на странното сливание на обстоятелствата: моето дѣтско кожуче, което бѣше харизано на злодѣецътъ, ма отѣрва отъ примката, и пиенецътъ, който са влачѣше по пѣтищата и по